

SPEJDERNES MAGASIN

JANUAR
1987
51. ÅRGANG

1

Hvorfor indianere?

Valget af forsidebilleder kan ske efter mange forskellige kriterier. – F. eks. kan man bringe en illustration, der har relation til en af hovedartiklerne i det enkelte nummer, eller man kan køre en række billeder, der knytter sig til et bestemt emne, eller man kan f. eks. bringe situationsbilleder fra ulve- og spejderlivet, der knytter sig til de enkelte måneder.

For Magasinets første årgang i fire farver havde vi valg den sidste af disse muligheder. »Der er jo så mange, der tager farvedias, så det skulle sikkert være nemt at finde nogle egnede fotos.« – Januar? – »Ja, der må vi have et rigtigt vintribillede.«

Her stødte vi på det første problem: Der bliver gennemgående ikke taget så mange billeder i vinterhalvåret – måske på grund af de blåfrosne fingre. Bedre blev sagen

så ikke, da det viste sig, at en lang række af de billeder, der var taget, var »kedelige« i belysningen – så de ville ikke rigtig gøre sig som forsidebilleder. – Så var der alle dem, der ikke var tilstrækkeligt skarpe til at kunne klare den kraftige forstørrelse, og nogle, der var beskåret uheldigt, og endelig enkelte med spejdere, der var klædt sådan på, at man slet ikke kunne se, om det virkelig var spejdere eller blot medlemmer af en tilfældig klub.

Da redaktionen havde gennemset alle de sammenskrabede dias – i alt henved 700 forskellige – og ikke havde fundet et eneste egnet januar-motiv, var der kun ét at gøre, nemlig at bringe noget andet end et januar-motiv.

Derfor er der indianere på forsiden ... og hvad kan det mon ikke udvikle sig til!

Buen er spændt ...

... et svirp ... og den første pil flyver mod skiven!

Turneringen er startet. Alle raske patruljer har anmeldt deres deltagelse – og nu går det løs.

I SPEJDERNES MAGASIN vil I i dette og de kommende numre finde månedens opgaver i Pløkken.

Her i januarnummeret vil I ligeledes finde de gennemgående opgaver.

VI MØDES I SHERWOOD –
LANDSPATRULJETURNERINGEN
1967

**NYT TELEFONNUMMER
FOR KORPSKONTORET
(01) 31 36 66**

TIL LYKKE MED DE 50 ÅR

Forsidebillede:

Fra de amerikanske spejders opvisning ved jamboreen i England 1957

SPEJDERNES MAGASIN

Udgivet af Det Danske Spejderkorps

Ansvarshavende redaktør

Fuldmægtig Axel Skylv
Udsigten 18, Gentofte
Tlf. 01 33 (GE) 2719

Ekspedition af korpsets blade

Korpskontoret
Frydendalsvej 32, København V
Tlf. (01) 31 36 66

Indhold:

Sherwood turneringen	4
Nivellering II (Skovmænd)	6
Organisationsplan for landsskovmandsturneringen 1967	7
I havets dyb (Torben Wolff)	9
Prøver og duelighedstegn i ny udgave	10
Nye lysbilledserier fra Kulø	11
Sporing (Herkules)	12
Sporkasse	13
Jungle nyt	14
Spejder Tidende	16
Æressiden	18
Spejderhjælpens resultat	18

Trykt i Clemenstrykkeriet, Århus

Nu har Spejdernes Magasin levet i 50 år, og som vi lovede i sidste nummer, skulle jubilæet fejres denne gang.

TIL LYKKE MED DET NYE MAGASIN

Som du allerede har bemærket, er dette sket, ved at Magasinet denne gang er udkommet med farver og i nyt format.

NYT TRYKKERI

For at få farver i bladet til en overkommelig pris har det været nødvendigt at skifte trykketeknik.

Med beklagelse har vi derfor måttet sige farvel til Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri, der i de fleste af de 50 år, Magasinet har eksisteret, på allerbedste vis har stået for trykningen.

Denne er nu placeret hos Clemenstrykkeriet i Århus, hvor bladet trykkes i off-set. Vi håber naturligvis på – og har de bedste forhåbninger om – et godt samarbejde med det nye trykkeri, som har lovet at sætte alt ind på, at vi rent teknisk får et godt blad lige fra starten.

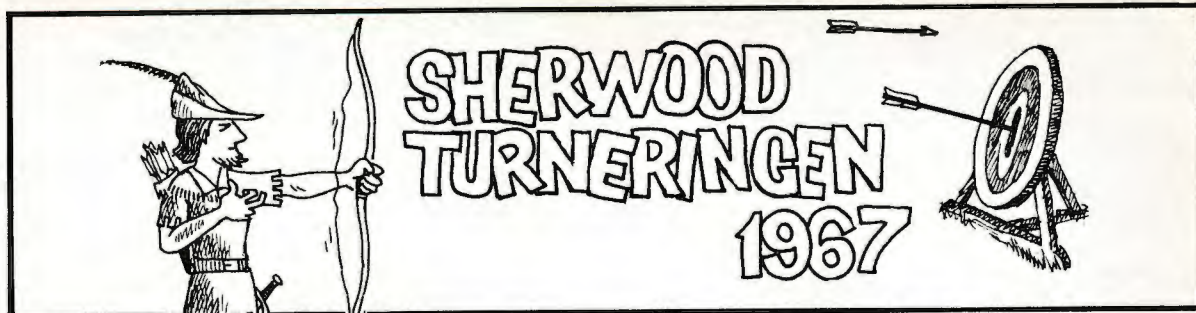
IKKE BLOT KULØRT

Det er redaktionens håb, at vi nu ikke bare får et kulørt blad ... men også et blad med kulør på!

Her skal DU hjælpe: Skriv til Magasinet, hvis du synes, at et eller andet er (alt) for dårligt. Skriv, hvis du synes, at du mangler et eller andet i bladet. Send bidrag til Spejder-Tidende, Opfinderklubben og de forskellige konkurrencer.

Magasinet skal være et »levende« blad – og det skal DU hjælpe med til at gøre det til!

Redaktionen

Gennemgående opgaver – som skal løses i løbet af turneringsperioden!

SKIVEN

Tal med jeres tropsfører om denne del af turneringen. Det er meget vigtigt, at I straks kommer i gang og får alle jeres pile i skiven.

PLØKKEN

Præcision

Ved mange af Robin Hood's vovelege bedrifter var det meget vigtigt, at Robin kunne stole på, at hans planer blev udført til punkt og prikke. Derfor tæller præcision også med i Pløkken's resultat. Opgaverne skal indsendes til Pløkmesteren

til tiden, og hvis forsinkelse er uundgåelig, må I søge udsættelse hos ham.

Kendskab til skoven og dens dyr

Det er klart, at Robin Hood kun kan bruge folk, som er helt hjemme i naturen. I skal være vant til at færdes der, og I skal kende dyrene – også på deres spor. For at få et grundigt kendskab til dyrespør skal I tage sporjagt op som et vigtigt punkt på patruljens ture.

I skal først og fremmest fremstille en sporkasse, og I kan andetsteds i bladet se, hvordan det kan gøres. Dernæst skal I ud på sporjagt, så I kan få kassen fyldt op med aftryk og få rapportbogen fuld af »sporhistorier«. Af sporkassens ydre skal man kunne se, hvem den tilhører, og på indersiden af låget kan der være instruktionstavler og måske fotografier fra spændende sporjagter. Men for øvrigt over-

lader vi helt til jeres egen fantasi og dygtighed at få noget ud af opgaven. I har tre herlige måneder til det!

20. april indsendes sporkassen med indhold af spor, rapporter, materialer m. v. til Pløkmesteren.

Skaf jer en forbundsfælle

Robin Hood er jo fredløs, men i Sir Richard af Lea havde han og hans mænd en god ven og forbundsfælle. De kunne altid søge til hans borg, når de var forfulgt af Sheriften og hans folk. En sådan forbundsfælle skal jeres patrulje også skaffe sig, og I får brug for hans hjælp flere gange under turneringen. Han skulle gerne kunne give jer ly, prøv derfor at finde som forbundsfælle – en landmand, en forstmand eller en anden, som har et stykke jord, hvor han vil give patruljen lov at komme. Når I har fundet den rette mand, og han har ind-

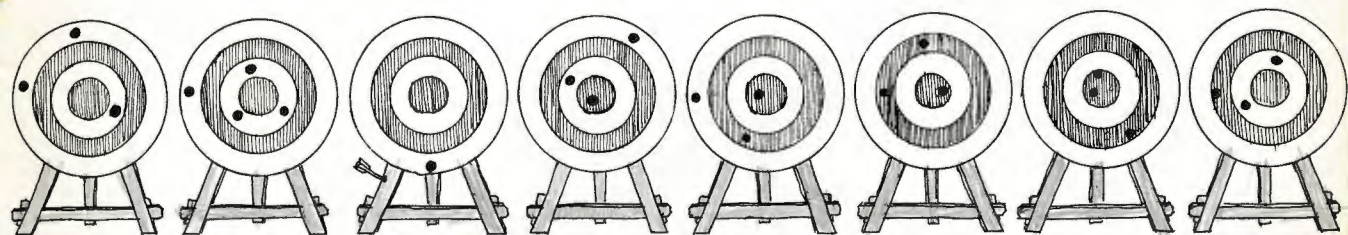
JANUAR

Opgave A

Da Robin var dømt fredløs, søgte han tilflugt i Sherwood. Heldigvis havde han sin fyrtojs-pung ved sig, så da natten faldt på, fik han hurtigt tændt et godt bål.

Også vi må være forberedt på alle forhold – derfor skal hver mand i patruljen fremstille en fyrtojs-pung med indhold af stål, flint, blår og birkebark. Pungen bør selvfølgelig udsmykkes og forsynes med navn, totem el. lign.

Robin Hood sender jer en tegning af skiverne i 2. runde af bueskydningskonkurrencen på Finsbury Hede. Lyt til radioen på program 1 tirsdag den 7. februar kl. 16,15.

vilget i at blive jeres forbundsfælle, skal I give ham det brev, som er blevet udleveret til dette formål.

Men glem så ikke, at der skal være to om et venskab. Der er mange, som vil være glade for at være ven med en spejderpatrulje, giv dem aldrig lejlighed til at fortryde, at de viste jer tillid og rakte jer en hjælpende hånd. Forbundsfællens navn og adresse indsendes sammen med januar-opgaverne til Pløkmesteren.

Robin Hood's budskab

Mens denne turnering blev planlagt, var Robin rejst til bueskydningskonkurrence på Finsbury Hede. Han havde fået frit lejde, men da han skulle hjem, spærrede kongen alligevel vejen for ham. Sådan er situationen nu. Robin er i stadig fare for at blive taget til fange af kongens mænd, og han kan ikke komme ind i Sherwood til sine tapre svende. Derfor prøver han i stedet at komme i forbindelse med JER.

På hemmelig vis og ad forskellige veje vil han sende jer et budskab for at angive et sted og et tidspunkt, hvor han vil møde jer. Vær opmærksomme og snu, for han skjuler budskabet for kongens mænd og regner med, at kun I vil kunne tyde det.

Hver del løses og indsendes til Pløkmesteren sammen med månedens opgaver, og til sidst vil I have hele budskabet i hænde – og dermed chancen for at møde Robin Hood.

Opgave B

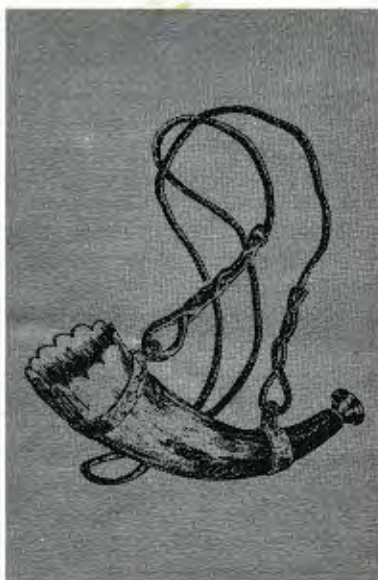
Når Robin havde brug for at kalde sine mænd sammen, blæste han et signal i sit jagthorn.

Patruljen har også brug for at kunne kaldes sammen – derfor fremstiller hver patrulje et jagthorn. Det kan fremstilles af et kornhorn. Som mundstykke kan anvendes mundstykket fra et signalhorn. Hornet skal slibes fuldstændig glat for at få den rigtige smukke klang.

Ved hornets udsmykning er der brug for patrulje-kunstnerens rige evner og fantasi.

Patruljen »komponerer« et signal, som kan blæses på hornet, og nedskriver noderne for dette signal.

Lyt til radioen på program 1 tirsdag den 7. februar kl. 16,15.

7 dage efter, at kongens mænd havde afspærret Robin fra Sherwood, mødte han en munk, som var en god ven af Broder Tuck.

Han lovede at bringe en del af Robin's budskab videre.

For en sikkerheds skyld oversatte han det til latin. Her er det:

.....Hve raf jervil vi
depræ ci shvemha ner.....

Opgaverne A og B – navn og adresse på jeres forbundsfælle – samt eventuelle dele af budskabet fra Robin Hood indsendes senest 20. februar til Pløkmesteren.

SKOV MÆND

**TEKST OG
TEGNINGER:
BUSSE**

NIVELLERING II

I forrige nummer af magasinet præsenteredes nivellerinstrumentet, og nu skal vi til at bruge det.

Et nivellement kan være mange ting. Det mest enkle er at bestemme to punkters indbyrdes højdeforskel, og alle andre former er udviklet heraf, enten det drejer sig om linienivellement og fladenivellement.

Før vi begynder:

Til at nivellere må man være to, observatøren, som betjener instrumentet, og stadienholderen, som bevæger sig i terrænet mellem målepunkterne.

En eventuelt tredje kan være skriver.

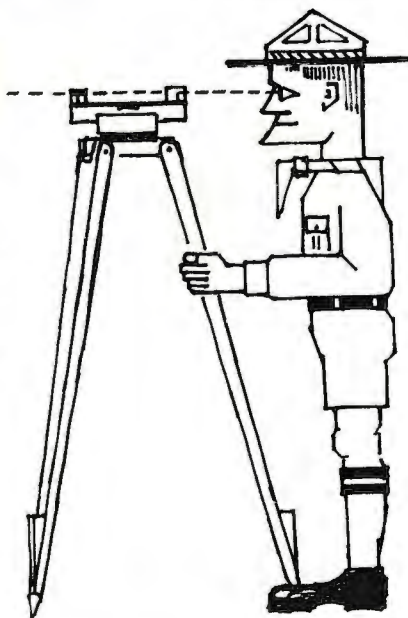
Opretning af instrument:

Når man har placeret instrumentet i det udsete område, retter man det op således: vuggen bringes vandret i to på hinanden vinkelrette synsretninger. Så er den nemlig vandret hele horisonten rundt.

Dette kontrolleres med mellemrum.

Linienivellement:

Der skal nivelleres ad en bestemt linie i terrænet (f. eks. for at beregne nedlægning af en drænløsnings). I nærheden af den udstukne linie vælger man et fixpunkt. Det kan være en mursokkel eller lignende. De målte højder (koter) har da alle

relation hertil, man taler derfor om relative koter, i modsætning til systemkoter, der har »dansk normal nul« som udgangspunkt.

Hvis du ser på eksemplet (figur 1), vil du tydeligt se fremgangsmåden.

Du lægger mærke til, at ved hver instrumentopstilling (station) er der to aflæsninger, én frem og én tilbage, instrument og stadium »springer buk« over hinanden. Hvis der kun var én station, var det hele simpelt, men det svære kommer, når man stifter station, idet man skal huske, at man forskyder sigte-højden.

Skemaet skulle kunne hjælpe dig i forståelse heraf, og et sådant skema bør du føre samtidig med en skitse af strækningen.

For at kontrollere sig selv kan man nivellere én gang frem og én gang tilbage ad linien.

En hurtig metode til at finde slutpunktets kote i forhold til udgangspunktet er at lægge alle »fremad-aflæsningerne« sammen og alle »bagud-aflæsningerne« sammen og trække de to tal fra hinanden.

Fladenivellement:

Du har først kortlagt et terrænstykke, som du vil forsyne med højdeangivelser.

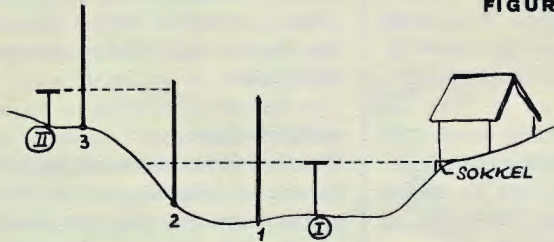
Det kan gøres ved, at du på markante punkter fastlægger koterne efter samme retningslinier som ved linienivellement. Du har her fordel i at kunne have flere punkter for hver station. Problemet ved stationsskifte løses på samme måde som ved linienivellementet, idet man i sit skema skriver, til hvilken station de forskellige aflæsninger er bundet.

En metode til at indlægge højdekurver efter er at inddеле terrænet i kvadrater ved hjælp af stokke og stedfaste koterne i kvadratkodterne og ind imellem ved særligt markante terrænpunkter nivellere nogle ekstra koter. (Se figur 2).

I øvrigt:

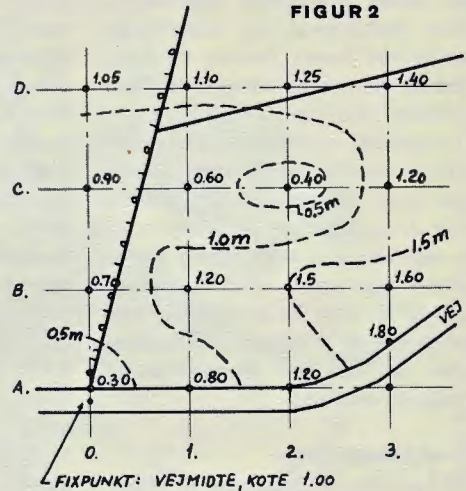
Dette er ikke en lærebog i nivellement, men måske en vejviser til interessant skovmandsstof. Har du lyst til at arbejde videre med land-

FIGUR 1

STATION	PUNKT	AFLESNING	KOTE	BEMÆRKNINGER
I	SOKKEL	0.00	10.00	KOTEN ER RELATIV
	1	1.40	8.60	
	2	1.25	8.75	
II	2	3.75	8.75	BEMÆRK: SAMME KOTE! $3.75 \div 70 = 3.05$, $3.05 + 8.75 = 11.80$
	3	0.70	11.80	

FIGUR 2

I HAVETS DØB

AF DIVISIONSCHEF TORBEN WOLFF

»Magasinet«s udsendte medarbejder har som den første dansker foretaget en dykning til de store havdybder og skildrer her, hvad han så og fangede på 4,2 kilometers dybde.

De første primitive mennesker, både herhjemme og andetsteds, boede ved havet, hvorfra de hentede en stor del af deres føde (fisk, krebsdyr, muslinger osv.).

I begyndelsen dykkede stenalderfolkene vel kun for at stille sulten, men siden vågnede nysgerrigheden efter at opdage og undersøge nye og mærkelige dyr på stadig større dybder. Man opfandt net til at skrabe over bunden fra en båd, og man konstruerede snedige dykkerapparater, der ofte var så snedige, at dykkeren druknede.

En »dybhavsballon«

Det blev den schweiziske professor Auguste Piccard, der åbnede den direkte adgang for mennesket til de store havdybder. – I 1930'erne havde han konstrueret sin berømte stratosfæreballeon og var med den nået højere til vejrs end nogen anden. Og i årene lige efter krigen fik han den geniale idé at udnytte det selv samme princip som ved ballonopstigning til konstruktion af et undersøisk fartøj.

For at en ballon kan stige, må der inden i den være en luftart, der er lettere end almindelig luft, f. eks. brint. På samme måde blev hans dykkerskib udstyret med en vældig flyder fyldt med en særlig slags benzin, der er en trediedel lettere end havvand og derfor kunne bringe fartøjet op til overfladen efter dykning. Til passagererne blev der under flyderen anbragt en tykvægget stålkugle, der var stærk nok til at modstå det kolossale tryk fra vandmasserne, så lufttrykket inde i kuglen under neddykning stadig var det samme som ved havets overflade.

Da Piccards første dykkerskib skulle afprøves i 1948, kom det op fra 1500 m dybde med kuglen fuld

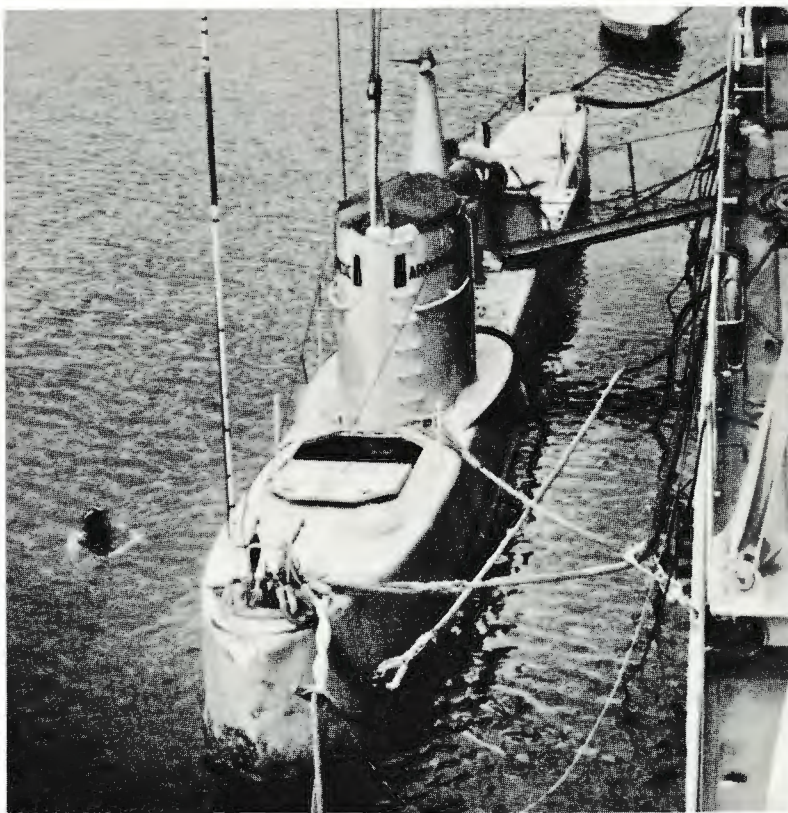
af vand, men heldigvis havde man været forudseende nok til at sende den ned uden mandskab! Også flyderen så temmelig sørgelig ud. – Man begyndte så på en frisk. De franskmænd, der havde været med til at lave det første dykkerskib, ragede uklar med Piccard og lavede deres eget, der hed »FNRS 3«, og hvormed de i 1954 nåede ned på en rekorddybde på 4.050 m ud for Vestafrika. Piccards eget nye fartøj, »Trieste«, dykkede i 1953 til 3.100 m dybde. Det blev senere overtaget af den amerikanske flåde og noget ombygget, og i januar 1960 foretog Piccards søn og en amerikansk flådeløjtnant med »Tri-

este« en rekorddykning på 10.912 m (altså lige ved 11 km!) i oceanernes største dyb, Marianergraven i Stillehavet.

»Archimedes«

Men franskmændene var ingenlunde ude af billedet med FNRS 3's maksimaldykning på 4 km. Baseret på de indhøstede erfaringer gik man i 1957 i gang med at projekttere et helt nyt dykkerskib, »Archimedes«, som stod færdigt i 1962 og ligesom »Trieste« var i stand til at gå ned på selv de største havdybder. I de forløbne fire år har den foretaget videnskabelige dykninger i Kurile-Kamtchatka- og Japangra-

Dykkerskibet »Archimedes« liggende ved siden af sit moderskib i havnen på Madeira

ven og i Puerto-Ricograven i Vestindien samt to somre i Middelhavet.

I 1966 skulle dykningerne foregå ved øen Madeira i Atlanterhavet, og til min store glæde fik jeg en invitation til at være med, fordi jeg ved min toårige deltagelse i den danske »Galathea«-dybhavsekspedition og ved et senere studium af mange indsamlede dybhavsdyr har erhvervet et ganske omfattende kendskab til dybhavets fauna. Altså rejste jeg i juni i fjor til Madeira, medbringende en båndoptager, en ekstra sweater, fyldige notater om Atlanterhavets dyreliv på store havdybder samt et forventningsfuldt og opladt sind.

De sidste forberedelser

Torsdag den 23. juni kl. 6 morgen skulle det ske. I dagene forinden havde en sværm af ingeniører og marinere om bord på moderskibet og på »Archimedes« haft travlt med at træffe de omfattende forberedelser, der går forud for hver dykning. I sidste øjeblik var det hele blevet udsat et døgn p. gr. a. en konstateret fejl i det elektroniske udstyr, så jeg var begyndt at føle mig som astronauterne, hvis rumfærd udsættes gang på gang.

Men alt dette ligger nu bag os, og i en gummibåd er vi tre, der skal ned – piloten, løjtnant G. de Froberville, ingeniøren Henri Delauze og jeg selv – på vej fra moderskibet hen til »Archimedes«, der ruller bravt i Atlanterhavets lange dønninger. I nattens løb er vi nået ud ca. 40 km sydvest for Madeira, og ekkoloddet har vist flad havbund og en dybde på 4.200 m. Fra dykkerskibets lille tårn stiger vi ned gennem den 8 m lange skakt, der fører gennem flyderen med benzin, og kryber ind i kuglen. Efter sigende er den indre diameter 2,10 m, men utallige måleinstrumenter, paneller med trykknapper, iltflasker og bakker med natronkalk til opsugning af den udåndede kultveiltte gør pladsen yderst kneben for tre granvoksne mandfolk.

Den koniske, flere 100 kg tunge og 15 cm tykke ståluge over vore hoveder lukkes indefra og boltes, men senere skal vandtrykket nu nok sørge for at holde den forsva-

Den vældige flyder med benzin. I bagenden ses skruen til fremaddrift, i forenden en halvcirkel med projektørerne og derunder den vandrette ramme, hvorpå samlegribben kører. Passagerkuglen sidder, hvor kølen bøjer opefter

ligt klappet i. Frømand sværmer omkring os i det solglitrende vand udenfor og træffer de sidste forberedelser, og gennem radioen gennemgår Froberville med folkene oppe på dækket, at alt er husket og intet glemt. Så trykker han på en af de mange knapper, og vand trænger ind i den agterste skakt, der fører ned til motorerne og batterierne. Begge dele er helt inde-sluttet i oliefyldte stålkasser og vil kunne tåle de vældige vandtryk uden at ødelægges.

Men først da den forreste skakt over vore hoveder begynder at fyl-

des med vand, tager neddykningen fart. Radiokontakten opretholdes endnu, men pludselig bliver stemmen borte midt i en sætning – antennerne er nu dykket under. Vor kontakt med omverdenen indskrænker sig til morseapparatet, hvorpå der hver halve time i en aftalt kode sendes besked om almenvellet og dybden.

Vi vinker farvel til frømandene og sidder foroverbøjet med øjnene klistret til de to øjetuber (okularer) fra et mikroskop, som er anbragt over den ganske lille indre åbning på hvert af de tre kegleformede kighuller, der er lavet af stærkt plexiglas. Det er en akavet stilling, og snart sover ens ben, og panden værker af at hvile hårdt på en pude over øjetuberne, men man glemmer alt omkring sig for at stirre, stirre, stirre.

På vej ned

Umærket skifter farven uden for fra smaragd til safir, fra glitrende grønt til det blåeste blå, en skærende

Prøver og duelighedstegn

vil i januar måned foreligge i ny og revideret udgave.

Bogen er udvidet med kravene til patruljeduelighedstegnene, samtidig med at der er foretaget en del mindre revisioner.

Bogen bør indgå i enhver patruljes bibliotek.

Fås i depotet.

farve, der synes at gennemtrænge øjet og oplyse hele øns indre. Farten er langsom. 30 cm pr. sekund, men dog for hurtig til, at alle de mange små organismer kan opfattes som andet end tågede bestanddele af en suppe. I 150 m dybde er det næsten helt mørkt, og i projektørlyset ligner organismerne snevej, men vel at mærke med modsat fortegn – det sner opad.

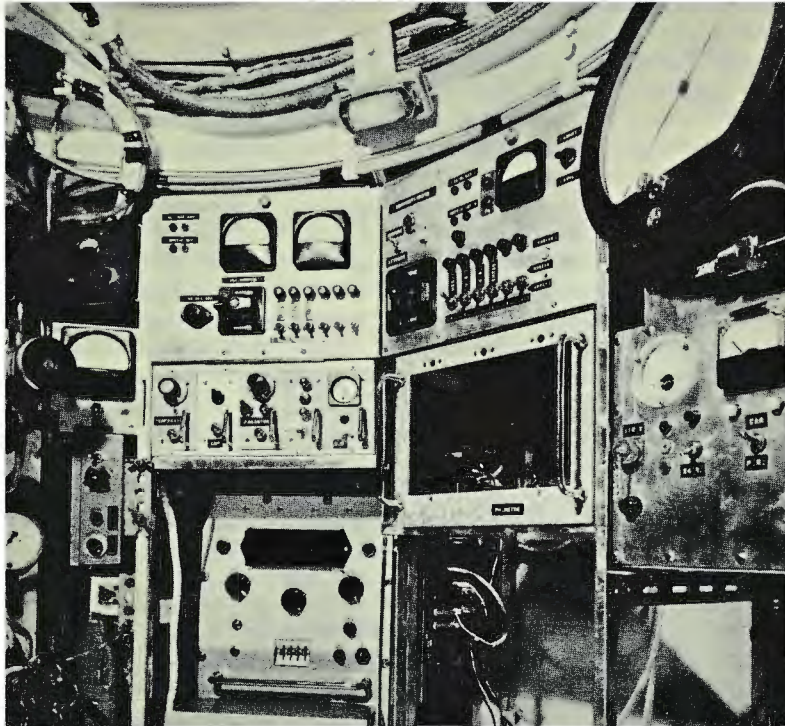
200 m nede er ethvert spor af lys forsvundet, den evige nat er begyndt. Enkelte vandmænd, et par blæregopler og nogle glimt af lynhurtige fisk. 600 m nede et par tydeligt lysende ildpølser og nogle mørkviolette dybhavsvandmænd. – Temperaturen udenfor er faldet fra 20 grader ved overfladen til 12 gra-

der. Jeg bliver spurgt, om vi skal sagtne farten for at kigge nærmere på dyrelivet, men jeg svarer nej – det er bundfaunaen, der har den største interesse.

Med en høj summen går økologidet igang og viser, at der endnu er 3½ km til bunden. Vi stopper og slår projektørerne fra. Det er som at sejle gennem et stjerneskedtæppe, glimt på glimt fra lysende fisk eller andre dyr, men tænder vi projektørerne, ser vi næsten intet i farten. Stilheden er intens, og i disse milliarder af kubikmeter omgivende havvand har man en uhyggelig fornemmelse af at være opslugt af det endeløse intet, det er, som om tid og rum smelter sammen i denne nat uden ende.

(Afsnittet i næste nr.)

Et udsnit af kuglens indre med et virvar af måleapparater, forstærkere, omformere, kabler m. m.

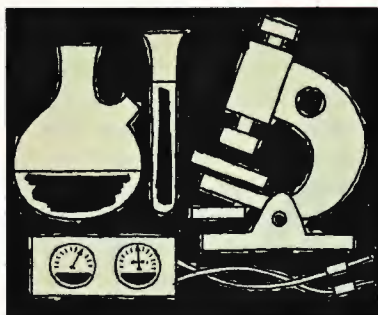
Nye lysbilledserier fra KULSØ

Kulsølejren, korpsets pionérlejr, blev også i 1966 en succes. Der blev udvist en strålende aktivitet fra de mange patruljer, der befolkede området i hele sommerferien.

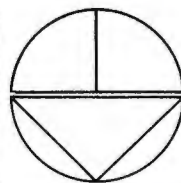
Usædvanlig mange patruljer havde valgt noget med sejlads, så der blev sejlet på mange mærkelige måder. En ny bådtype: pamhulen blev færdigudviklet, ligeledes kulsøbåden, begge to fortrinlige hikebåde.

Derudover blev der naturligvis lavet en masse hytter og pionérarbejder, hvoraf nogle af en meget høj standard. Uden at forkløjne nogen kunne man nok fremhæve »Lillebæltsbroen«, en meget smuk hængebro med et frit spænd på godt 12 meter over Skjernåen. Broen er en model af den nye Lillebæltsbro og står som et pionérarbejde af højeste karat.

Af de mange aktiviteter på Kulsø er der naturligvis taget en masse billeder. Nogle af disse kan nu lånes hos Korpskontoret. De er delt i tre serier: Hus- og hyttebyggeri, Bro- og tårnbyggeri, Bådebyggeri. Til hver serie hører et lydbånd, som et hold rovere har fremstillet; det indeholder dels kommentarer og oplysninger, dels musik der passer til lejligheden.

OPFINDER KLUBBEN

NØDBANDOPTAGER

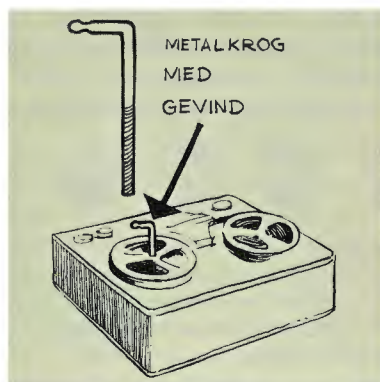
Materialer:

Båndoptageren
(der er gået i stykker)
1 metalkrog.

Situation: Om aftenen er der pludselig ikke mere batteri på båndoptageren, og forretningerne har lukket. Hvad gør man så? (Det står ikke i den lille spejderbog!) Kunstigt åndedræt går ikke – du får i stedet fat i en metalkrog, skruer den skruet væk, der holder drejeskiven, og skruer metalkroge på i stedet for.

Indsendt af:

Carsten Weggerby,
Niels Ebbesenvej 22, København V.

FULDAUTOMATISK LEJR-VÆKKEUR

Materialer:

Ringeapparat
batteri
ledning
glaskrukke
m. m.

Glas med membran fremstilles i lav temperatur.

Sollysets varme udvider molekylerne i glasset og påvirker derved membranen, så kontakterne føres sammen.

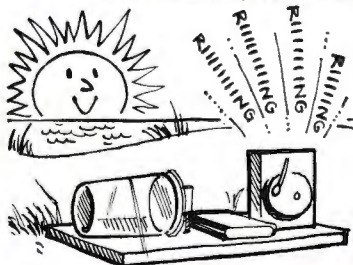
Når man så anbringer vækkeuret uden for teltet om aftenen, ringer det ved solopgang!

Indsendt af:

Alex Jacobsen,
Vilh. Bergsvej 31,
Århus V.

En næsten tilsvarende opfindelse er indsendt af ulveunge

Peter Christensen, 2. Hørlev flok.

Spejderhatten

De fleste af jer har en spejderhat, og I ved sikkert, at mange af dem ligner Atlanterhavet i oprør. Det er ikke svært at holde spejderhatten i orden. Jeg vil her give jer 3 metoder, som I kan anvende.

Hatten dampes. Bulerne rettes ud. Hatten holdes ind over en kedel kogende vand. Sørg for, at dampen trænger helt igennem. – Form bulerne igen og lad hatten ligge på noget plant, til den er tør. Du kan f. eks. bruge din mors køkkenbord. Hvis du damper hatten, inden du går i seng, er den fin om morgenen.

Hatten presses. Tag et vådt viskestykke. Placer hatten oven på dette, således at du kan bukke en del op over skyggen. Stryg derefter, til viskestykket er tørt. Hattepulden dampes.

Hattelak. Køb en flaske hattelak i depotet og følg anvisningen på flasken. En flaske lak kan strække til mange gange. Sidst, jeg købte, var for 4 år siden, da kostede en flaske 2 kroner.

Anvend ikke andre metoder.

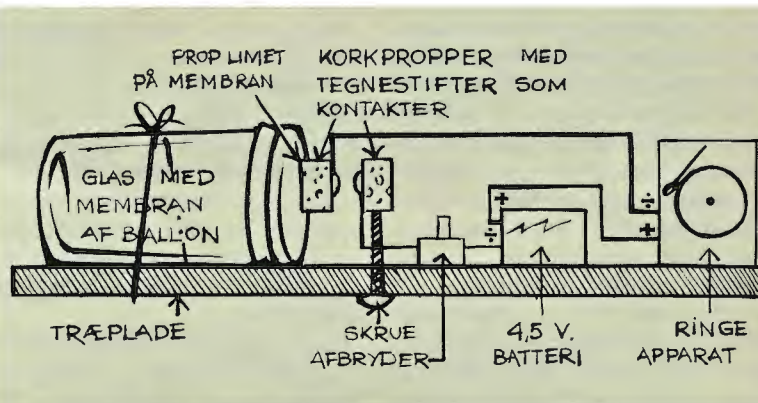
Jeg glæder mig til at se nogle flotte spejderhatter til det første tropsmøde. (Sønderhald)

Kun for patruljeførere

Som nævnt i sidste nummer foreligger den nye PF-bog nu på depotet. Den er helt ny og rummer mange friske tanker og ideer. Alle patruljeførere må have den ... NU.

Læs anmeldelsen i Mahlapanzi og il, ring eller skriv til depotet efter dit eksemplar.

Pris: kr. 10,50.

HERKULES:

SPORING

På en tur gennem skov og mark har du sikkert flere gange været ude for, at du pludselig har stået over for mødet med et dyr, f. eks. en hare eller et rådyr. Måske er dyret sprunget op få meter fra dig og i store spring braset gennem krattet og er væk så hurtigt, at du næsten ikke når at se det. Det er måske også hændt, at du er kommet gående på en skovsti og så pludselig fra skovkanten fået øje på et rådyr, som har stået fredeligt græssende på engen mindre end 100 m fra dig, så du i ro og mag har kunnet iagttage det.

Sådanne »tilfældige« møder med dyr er altid en oplevelse, men desværre bliver oplevelsen sjældent til mere end en bemærkning som: »Jeg så for resten et rådyr«. Og det er da egentlig synd, for man kan jo få uendelig meget mere ud af blot de nævnte to små møder.

Hvad om du begyndte med at tænke lidt, hvad om du stillede dig selv spørgsmålet: hvorfor så jeg kun et glimt af dyret i det ene tilfælde, mens jeg i det andet i lang tid kunne betragte det? Her skal du først gøre dig klart, at de allerfleste dyr har meget skarpe sanser, skarpt syn, stærkt udviklet høre- og lugtesans.

Lad os se på tilfældet med det græssende rådyr. Du kommer gående hen ad skovstien, den er blød og elastisk, dækket af gamle grannåle, du går uden at tænke over det næsten lydløst – dyret har ikke kunnet se dig. Endelig har vinden båret fra dyret mod dig – det har ikke kunnet lugte dig.

Hvad er der så sket i det andet tilfælde? Ja, der er flere muligheder. Måske har dyret ligget i sit sæde, det har sandsynligvis i lang tid både hørt og lugtet, at du nær-

mede dig, men regnet sikkert med, at blot det blev liggende fuldstændig roligt trykket i sædet, så ville du ikke bemærke det. Jeg kan da også garantere dig for, at du har passeret snesevis af dyr på den måde uden at se dem. Men kommer du tilfældigt til at sætte kursen direkte mod dyret, så springer det naturligvis op og flygter, inden du træder på det. Det kan også tænkes, at dyret ikke har bemærket dig – vindretningen har været gunstig, du har bevæget dig uden støj og været skjult af bevoksningen. Så opdager dyret dig først i sidste øjeblik, når du træder frem.

Fik du nu den samme idé som jeg? Kom du til at tænke på, at det må kunne lade sig gøre at opsøge dyrene, at snige sig ind på dem, i stedet for bare at nøjes med de få tilfældige møder. Nu ved du jo allerede noget om, hvad du skal passe

på. Gå så lydløst som muligt, se efter hvor du træder, en visse gren som knækker, larmer som et pistolskud i en stille skov. Brug øjnene hele tiden, og i samme øjeblik du får øje på noget, står du fuldstændig stille – du stivner simpelthen på stedet, indtil du er sikker på, at du ikke bliver iagttaget. Så kan du ganske forsigtigt prøve at nærme dig lidt, idet du så vidt muligt søger at holde dig skjult af buske og træer. Men altså forsigtigt, et blink med øjnene kan være tilstrækkeligt til, at dyret bliver klar over, at der er noget galt. Og endelig, du går altid mod vinden, ellers vil dyrene stille og roligt fjerne sig, før du nogensinde kommer dem på så nært hold, at du får dem at se. Gør du dig det til en vane altid

at notere, hvor og hvornår du har set de forskellige dyr, varer det ikke længe, før du begynder at få en fornemmelse af, hvor de forskellige dyrearter skal søges. En lille notesbog til dette specielle formål vil være helt rigtig.

Du kan også sætte dig ganske stille og simpelthen afvente, hvad der sker. Benytter du de tidlige morgentimer, er du næsten sikker på gevinst. Midt på dagen skal du ikke regne med de store resultater, dyrene jager og æder, når der er fred. Hvis du også sætter dig lidt ind i, hvad dyrene lever af, har du allerede en idé om, hvor du skal anbringe dig.

En særlig måde at komme i kontakt med dyrene på har man gennem deres spor. Dels kan man vel

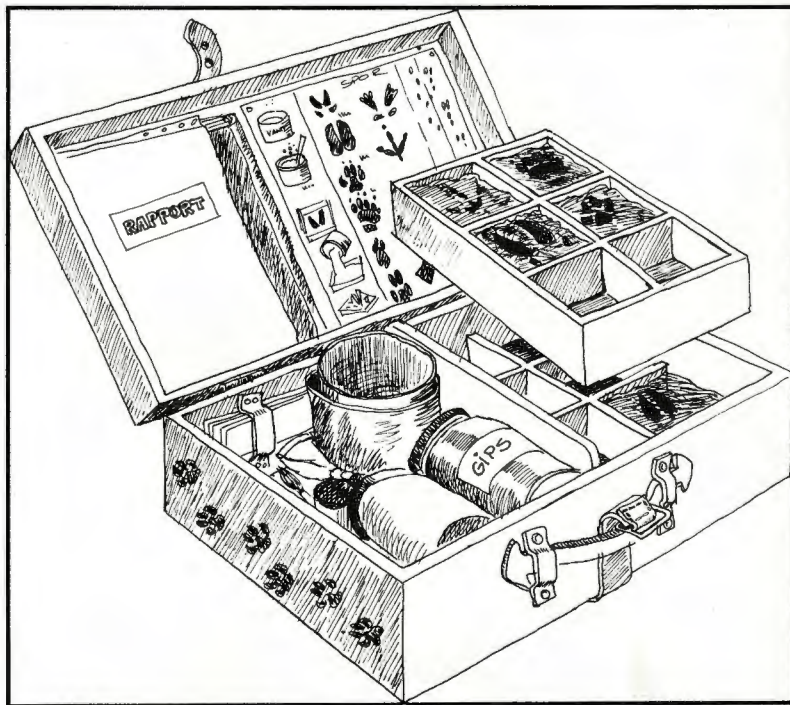
sige, at sporet i sig selv er en del af dyret, og dels har man mulighed for ved at følge sporet at nå frem til dyret. At følge et dyrespør er svært, meget svært endda. Man skal bl. a. være i stand til at bedømme, hvor gammelt sporet er, ellers kan man let komme til at gå i flere dage. Den bedste mulighed for at få noget ud af at følge dyrespør har du en tidlig morgen, efter at der er faldet sne om natten. Du er sikker på, at sporene er friske, og de står klart og tydeligt aftegnet. Fuglespor er almindeligvis noget af det vanskeligste at følge, men i sne lader det sig sagtens gøre. Blot vil man naturligvis hurtigt opdage, at fugle kan finde på at bevæge sig i luften, og så er det slut med det spor. – Har du for

SPORKASSE

resten lagt mærke til det spændende spor, fasanen aftegner i sneen, lige inden den flyver op? Du ser ... ja, hvad du ser, det opdager du, når du nu tager turen ud i den første nysne.

Finder du et virkeligt godt og skarpt spor, må du have det med hjem til patruljens samling af dyrespor: De allerbedste spor finder du, hvor der har stået en vandpyt, som er lige ved at tørre ud. I det fine slamlag står sporet klart og rent, især hvis jorden er en smule lerholdig. Du ved sikkert, hvordan man tager et sporaftryk med gibs, og så vil du også vide, at man må vente temmelig længe på, at gipsen skal størkne, ofte op til en halv time. Bland lidt salt i gipsvællingen, så er afstøbningen klar i løbet af et øjeblik. Til spor i sne dur gips ikke, her skal du bruge svovl. Du laver en lille fordybning ved siden af sporet, heri hældes svovlet og løber videre ned i selve sporet. På den måde undgår du, at sporet ødelægges af varmen fra det smeltede svovl.

Det kan være praktisk at lave sig en sporkasse inddelt i forskellige rum, hvor man har alle de ting, man får brug for: kartonstrimler, clips, gibs, svovl, plastickrus, vandflaske osv. Indretter man den ene side af kassen til opbevaring af positive

aftryk, har man samtidig en fin studiesamling til sammenligning med de spor, man finder ude. Vi må også have en opmåling og en tegning af sporene – der er stor forskel på sporstillingen under gang, trav og galop.

Om spor og sporing kan du læse i »Den lille spejderbog«, »Årets gang i naturen« (Torben Wolff), »Spejderliv« (KFUM-spejderne) og »Dyrespor« (P. Valentin Jensen), især den sidste er en guldgrube.

Du kan læse dig til meget, men de rigtige oplevelser får du først, når du kommer ud i naturen, hvor det hele foregår. Brug så øjnene, vær nysgerrig, spørg dig selv, hvorfor det nu er sådan og sådan, undersøg sagen og find ud af problemerne.

En sporkasse kan man indrette, som illustrationen her viser. Den er fremstillet efter samme princip som et autobord, så man kan slå den sammen og bære den med sig. Kassen, vi her viser, måler 40×30×8 cm og er delt i to hovedrum. Det til højre er indrettet som en syeske med to lag. Hvert af lagene er inddelt i små rum, beklædt med skumgummi el. lign. – beregnet til opbevaring af spor. Hovedrummet til venstre er beregnet til materialer. Her har man alt, hvad man skal bruge under sporjagt.

I praktiske beholdere opbevares gips, svovl, stearin, farver m. v. Der er også vaseline, pensler, clips og kartonstrimler, en blød skål til udrensning af gips (f. eks. en halv gumibold eller bunden af en plastic-

flaske), en dåse til smeltning – kort sagt alt, hvad man skal bruge til fremstilling af sporaftryk.

Hver ting har sin faste plads og er anbragt på en sådan måde, at den ikke rasler omkring under transporten.

I kassen er der selvfølgelig også plads til en rapportbog og en skitseblok til notater og sporbeskrivelser. Lågets indside bruges til opklæbning af instruktionstavler, så selv den uøvede kan anvende den.

Selve sporkassen kan udsmykkes med patruljedyr og navn og andet, som giver den særpræg.

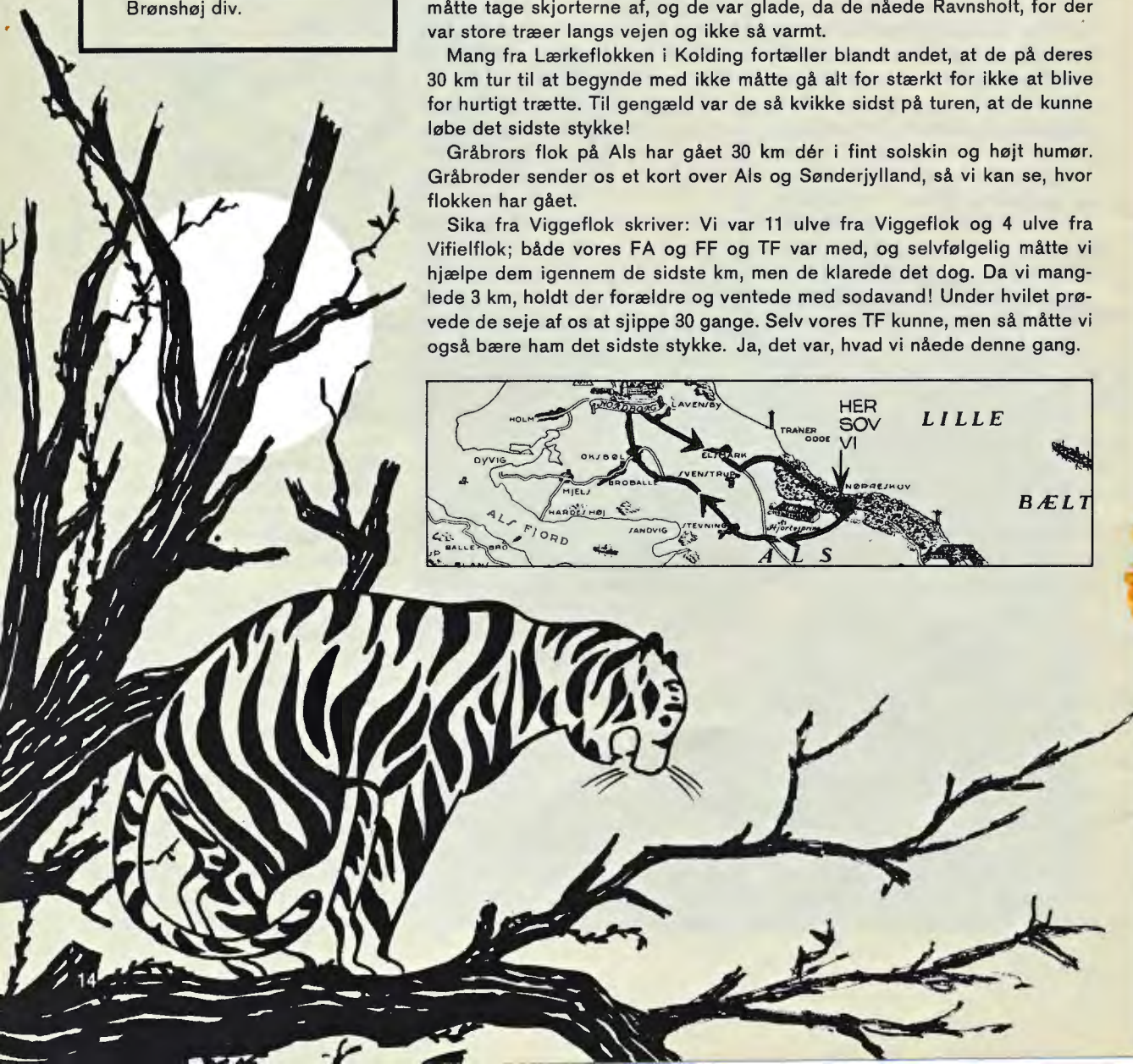
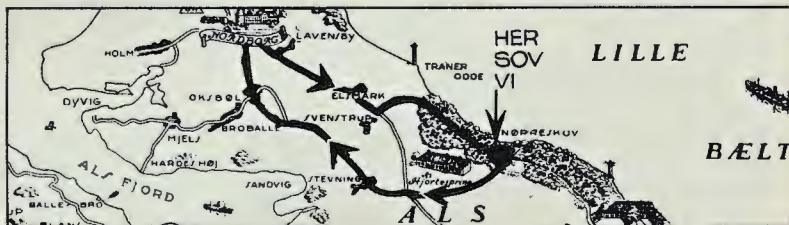
Det vil sikkert være en god idé at sørge for, at lukkemekanismen fungerer ordentligt, så man ikke efterlader sig spor undervejs.

Du fortryder det ikke. Herkules

Brønshøj div.

Sika fra Viggflok skriver: Vi var 11 ulve fra Viggflok og 4 ulve fra Vifiiflok; både vores FA og FF og TF var med, og selvfølgelig måtte vi hjælpe dem igennem de sidste km, men de klarede det dog. Da vi manglede 3 km, holdt der forældre og ventede med sodavand! Under hvilet prøvede de seje af os at sjippe 30 gange. Selv vores TF kunne, men så måtte vi også bære ham det sidste stykke. Ja, det var, hvad vi nåede denne gang.

Et spisehus til musvitter og mejser

Tag en kokosnød og bor to huller foroven og hæld mælken ud. Sav nødden over på midten og fjern kødet. Mål op til tre eller fire huller med lige stor afstand på begge halvdele og bor forsigtigt og bind halvdelene sammen i en afstand af 2,5 cm med murersnor eller plastictråd. I hullerne foroven anbringes en snor, således at foderhuset kan hænges op i et træ, hvor kattene ikke kan nå det.

Til foder kan du blandt andet bruge noget af det kød, der var i nødden, men også lidt brød og talg vil glæde musvitterne og mejserne.

Her i vintertiden skulle du gå i gang med nogle duelighedstegn. Hvad med husflid? Spørg din flokfører, hvad du skal kunne.

Og så er det tid til at fodre fugle. Hvis du må, der hvor du bor, så lav dig et fuglebræt. Giv fuglene brød, frø, talg. Der er jo også andre dyr, der trænger til mad. Læg godt mærke til, hvordan fugle ser ud, og hvad de forskellige spiser.

Her kan du se, hvordan du let kan lave et fodringssted til fugle. Skal du være inde et par dage på grund af forkølelse, kan du måske få tiden til at gå med at lave skibe i stift karton. Her ser du, hvordan man kan lave en pram og en rigtig lille båd. – De kan godt holde et stykke tid.

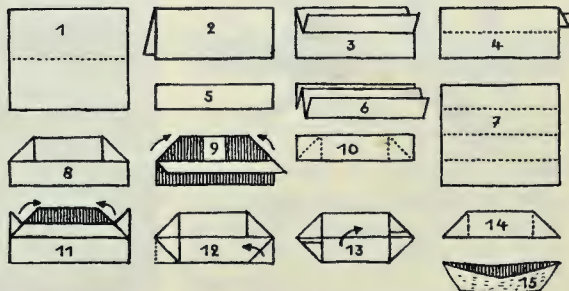
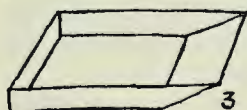
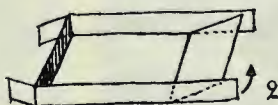
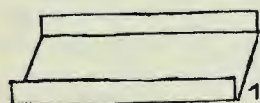
Hans Tausens flok har været med Columbus i Amerika. Nu skal I bare høre:

Flokken tog toget til Holte og gik til Furesøen, hvor rejsen til alle de havne, som Columbus havde besøgt, skulle begynde. Ulvene skulle finde frem ved hjælp af gipsspor, men det var svært at se sporene, fordi der lå megen sne i skoven. Et sted skulle vi lave en pyramide, et andet sted skulle vi lave små figurer af ler, der skulle afleveres som tempelgaver i næste havn. I en havn skulle der fanges fisk, nogle mærkelige nogle af papir, med en opgave på bagsiden.

Det var lidt af, hvad Rama skrev om Columbus' rejse.

Sådan tegner du lettest et ulvehoved

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN . NR. 1

Det skal være sjovt at være spejder i Brønshøj division

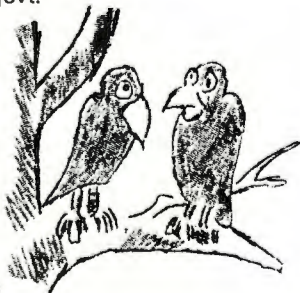
Under dette motto har Det Danske Spejderkorps division i Brønshøj lavet ulve- og spejderarbejde i mange år, og de, der har været og stadig er med i vore rækker, vil kunne bekræfte, at det er sjovt.

Med indgangen i det nye år fejrer divisionen sin 25 års fødselsdag, og vi har valgt at fejre begivenheden med en storstilet fest i Odd Fellowpalæet søndag den 8. januar 1967. Vi indbyder alle, der igennem årene har haft tilknytning til Brønshøj division, om at slutte op om denne dag og markere vores jubilæum, og vi gør, hvad der står i vor magt, for at leve op til vort motto også i dette tilfælde.

Vi serverer først en let underholdning, hvor alle divisionens 8 afdelinger medvirker, for derefter at spille op til bal til tonerne af Peter Rasmussens 16-mands orkester.

For at kunne sende Dem en invitation, der gælder som bevis over for kontrollørerne, bedes De meddele os Deres navn og adresse snarest og bedst til divisionschef John Off, Tjørnevej 27, Lyngby, tlf. 87 24 46.

Mød op og bliv overbevist – det er sjovt.

Nej!

– der er bestemt ingen grund til at længes efter sommeren. Vejret er koldt nok, som det er nu ...

(Tor Jarl)

– og så var der

en aften, jeg havde en ældre mand med op i »HUSET«, han var gammel spejder. Han spurgte mig, om dette ikke var et spejderhus, hvortil jeg skyndte mig at sige: »Jo, jo, kan du ikke se det?«, hvorpå jeg pegede på alt skidt og på tygegummipletter på gulvet. »Accepterer patruljerne virkelig det?«

(1. Viby)

Husk – at

... fra 1. november skal der lukkes for vandet og rørene tømmes, hver gang I forlader huset. – Der må ikke lukkes op for vandet over til køkkenet for den 1. april.

(2. Vesterbro)

Hvad med en patruljespecialitet?

Vi skal jo på tropstur i december måned. Det ville være forfriskende, hvis I lagde lidt mere fantasi i nye retter. Det skal ikke opfattes som nogen kritik af jeres mad, der indtil nu har været glimrende. Staben, der skal være maddommere, vil vide at bedømme og belønne nye retter. Til orientering kan nævnes, at der er nogle glimrende madretter i PF-bladet Mahlapanzi.

(2. Århus)

Redaktøren er meget glad for at modtage de mange trops- og flokblade, der hver måned indsendes. Mange afdelinger sender bladene til korpskontoret – det ville lette ekspeditionen dér, hvis de i stedet blev sendt direkte til Magasinets redaktør: Axel Skylv, Udsigten 18, Gentofte.

Rengøring af Spejderhuset

Mandag den 29. møder mindst 2 spejdere fra hver patrulje kl. 15,30.
(Sønderhald)

10. ÅRHUS

Enten prøver de på at sende et røgsignal, eller også svider de havregrøden.

Om tropsture

Hvis nogle skulle være i tvivl om det, og det kan man jo sommetider tro, så skal vi minde om, at turene er mindst lige så vigtig en del af spejderarbejdet som møderne. Derfor skal du være med hver gang. Turene er ikke hårdere, end at I alle kan tåle dem.

Er I endelig dødssyge, så ved I det allerede fredag aften og sender afbud i god tid, altså senest fredag aften. Når I ikke gør det, kan I vælte hele budgettet, og derfor slipper I fremover ikke for at betale, hvis I sender afbud senere end fredag aften.

Tænk også på din patrulje, der regner med din hjælp, og når den udebliver risikerer at tabe.

(Måløv)

NÅR SNEEN FYGER OG KULDEN BIDER-

Patruljehytte

Ja, det er en ting, der er blevet diskuteret meget i pf-patruljen og forhåbentlig også i jeres egen patrulje.

På nuværende tidspunkt (hvor dette bliver skrevet) har I endnu ikke været på hike. Om I vil få udbytte af den – med hensyn til grund – eller ej, vil vise sig. Blot vil jeg sige jer: Tab ikke modet i første omgang. Ideen er en så stor og god fornyelse i spejderarbejdet, at den absolut ikke bør ligge hen. – Tænk bare på de muligheder en sådan grund indebærer. Ikke nok med, at I kan få mange sjove timer til at gå med at anlægge grund og bygge hytte, I kan også drive den helt rigtige spejdersport i de rette omgivelser og endda: – JERES EGEN.

Blot: Det er billigst at vente med kærligheden til grunden til den dag, skødet er skrevet.

Held og lykke! (Kongsvang)

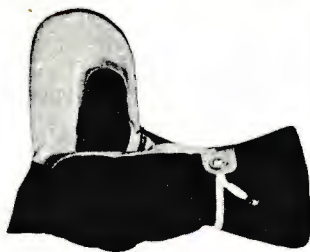
UDEN REDAKTØR

Det er med dyb beklagelse, vi har måttet sige farvel til O. Torup, der på grund af overvældende meget andet arbejde inden for korpset har set sig nødsaget til at hoppe ned fra Spejder-Tidende's redaktørstol.

Vi siger Torup tak for den tid, han på så udmærket vis har ført pennen i disse spalter, og ønsker held og lykke med de mange andre opgaver inden for korpset.

Nu står vi imidlertid uden redaktør til Spejder-Tidende, og det er trist; for uden særskilt redaktør kan disse sider af bladet ikke blive til det, de skal!

Kender DU en TA eller rover, der kan tænkes at være interesseret i jobbet, så bed ham kontakte Magasinet... HURTIGT! Chefredaktøren.

Dejlig varme forede luffer

blå nylon	khaki poplin
7,75 - 9,25	8,50 - 21,50
»skind«/poplin	
17,00 - 20,00	

Fingerhandsker

håndstrikkede	strikkede
norske i smukke	uldne
mønstre	blå eller khaki
19,50 - 22,50	7,85 - 11,50

Gamacher

til sko 13,50 til støvler 14,50

Org. JANUS-

ragsokker	raggstrømper
6,75 - 10,75	12,50 - 14,50

Halstørklæder

khaki - uldne 15,00

Randsyede støvler med dobb. snøring

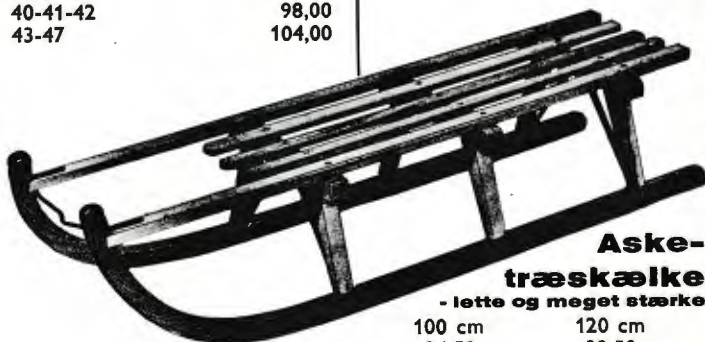
34-35-36	86,00
37-38-39	92,00
40-41-42	98,00
43-47	104,00

Skistøvler

- en god solid støvle

32-33	59,00
34-36	63,00
37-39	66,00
40-45	69,00

Aske- træskælke

- lette og meget stærke

100 cm	120 cm
34,50	39,50

Det Danske Spejderkorps Depot

Nørre Farimagsgade 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:
Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus C:
Frederiksgade 69
Telf. (06) 13 36 13

Aalborg:
Danmarksgade 3
Telf. (08) 13 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

SPEJDERHJÆLPEN

Ved redaktionens slutning (den 23. november 66) var i alt til SPEJDERHJÆLPEN fra vort korps indgået

ca. kr. 144.000

hvilket stort set svarer til sidste års beløb. Imidlertid manglede endnu afregning fra ca. 100 afdelinger(!), så vi kan vel forvente at nå lidt højere op.

Erik Glipping trop

Lars Ole Larsen

Storå trop, Holstebro

Nicolai Corneiro

Ole Georg Jensen

7. Århus

Bjarne Knudsen

Peter Westh

1. Bogense

PF Egon Knudsen

PF Niels Otto Søndergaard

1. Kerteminde

PF Peder Bach Rasmussen

Sønderhald trop, Randers

PF Johs. Moltesen

PA Karsten Møller Petersen

Struer trop

Poul Bisgaard

100 KM

Erik Glipping trop

PA Keld Møller

Jørgen Glue

PF Carl Nielsen

60 KM

Erik Glipping trop

Ib Hansen

PA Svend Rask

Carsten Jacobsen

GertGert Pedersen

Sønderhald trop, Randers

PF Kjeld Jacobsen

PA Jan Håkansson

Ove Kjærsgaard

Flemming Villadsen

Jens Kristensen

Finn Malling Pedersen

Ole Holm Nielsen

1. Viby

PF Steffen Thorsen

PA Benny Larsen

1. Vinderup trop

Poul Erik Sørensen

PA Ole Møller Jensen

Finn Bro Thomsen

Jens John Bøgild Sørensen

1. Kerteminde trop

PF Peder Bach Rasmussen

PF Lars Brørsen

Redaktionen sluttet

13. november 1966

Alligatorløbet 1967

Pressen har tidligere skrevet om Godthaab Divisionens skovmandsturnering: »Kold og barsk opgave for gule spejdere i Sverige. I det vanskelige terræn med sne overalt gennemførte holdene dette løb, der viste, at det var »mandfolk«, som deltog. Holdene forceerede elve og vandfald og blev instrueret i fjeldklatring, når en særlig vanskelig klippevæg skulle besejres.«

Atter i år afholder Godthaab Divisionen denne krævende og traditionsrige turnering, hvor kun »barske mandfolk« deltager.

Alligatorløbet afholdes den 11.-12. februar et sted mellem Landskrona og Nordkap, og igen i år vil vi indbyde de skrappeste skovmænd fra andre divisioner til at deltage på lige fod med vore egne skovmænd. Desværre kan ikke alle de »barske« skovmænd, der utvivlsomt findes rundt omkring, deltage, da vi på grund af enorm tilslutning har måttet indføre adgangs begrænsning; men eventuelt interesserede kan **skriftligt** henvende sig til:

Alligatorløbet 1967
c/o Jens Adler-Nissen
Egernvej 55, F.

og forhøre sig om mulighederne for at deltage i denne dyst. Men husk, kun absolut fysisk og psykisk toptrænede sjak kan deltage!

Hvis der stadig skulle findes førere og rovere, der kan tåle frost og sne, er de velkomne til at tilmelde sig som dommere på ovennævnte adresse.

Med skovmandshilsen
ALLIGATORLØBSKOMITEEN

Erik Glipping trop

PA Keld Møller

1. Grindsted

Erik Mikkelsen

1. Bogense

PF Egon Knudsen

PA Steffen Monrad

Erik Glipping trop, Nyborg

PA Keld Møller

Hans Tausens trop

PA Stig Andreasen

1. Viby

PA John Erling Sørensen

1. Bogense

PF Egon Knudsen

PA Steffen Monrad

Christen Skeel trop

Per Steen Knudsen

10. Århus

SM Niels Riisberg

SM Steen Faurholt

Jørgen Brahe trop

SM Hans Erik Hansen

SM Hans Bach

SM Henrik Hansen

Struer trop

Hans Henriksen

Jan Gruneberger

Poul Nielsen

Lille ulv

Prover at skrive
på en konvolut

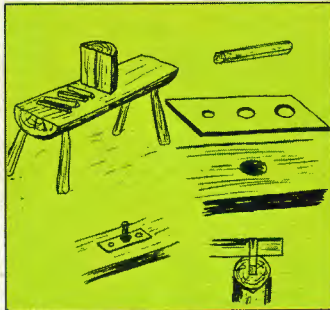
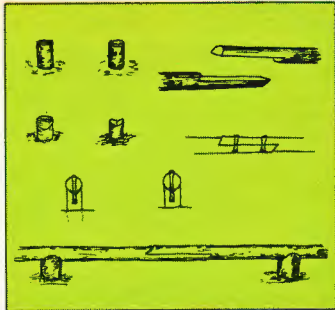

Blev det rigtigt

"Lille ulv"
Birkebakken 19
Hillerød

Du møder
"Lille ulv" igen
i næste nr.

Mosebro

Vintermånederne er nogle af de travleste på mosegrunden. Så længe frosten binder vand og hængesæk, kan man færdes uhindret over hele grunden. Det gælder derfor om at benytte lejligheden til at få rammet pæle ned til hyttefundamenter, til broer eller til faskinfundamenter.

I januarnummeret 1966 kan du finde beskrivelse af fundamentet til en kulsøhytte, og der var der også beskrivelse af, hvordan man bjerger tagrørene. Denne gang er der skitser til en bro ud over mosen.

Måske har din patrulje endnu ingen patruljegrund; kan den heller ikke få det, er der den mulighed, at patruljen bygger broen som opgave til patruljedydelighedstegnet tjeneste. Der er nemlig mange steder i landet, hvor et sådant moseområde ville være et godt sted for folk at komme, hvis blot der var en mulighed for at komme tørskoet igenem. Er området i offentlig eje, kan din tropsfører jo blot henvende sig til den, der har ansvaret for området. I de fleste tilfælde vil man sikkert med tak tage mod jeres tilbud om at lave en sti med tilhørende bro eller broer igennem området og måske endda stille materialer til rådighed.

Den viste bro er jo meget lidt iøjnefaldende. Det er med vilje. For det første bliver broen mest stabil, når den er så lav som mulig, for det andet vil den falde så godt sammen med naturen, at den på ingen måde kommer til at skæmme landskabet, og det er jo meget vigtigt.

KUL SØ SPAL TEN AF HARTVIG

Men husk, hvis I laver broen på offentlig grund, at det er meget vigtigt, at I laver virkeligt kvalitetsarbejde. Mange vil bedømme spejderen i almindelighed efter det indtryk, de får af jeres bro.

Begynd med at ramme pæle ned for hver 3 m. Pælene skal helst være af løvtræ, bedst med eg, men lærk er også godt. Til brovanger kan bruges lærk eller gran, og til brodække bruges bedst kløvet ask eller egeskaller.

Før i korter pælene af, lodder i dybden til fast bund med en rafte. Dybden er sjældent over 2 m. Så korter i pælene af ca. 1 m længere end dybden. Når pælene er rammet godt ned i bunden, saves de af ca. 20 cm over vandoverfladen. Sav et skråsnit fra hver side, så der dannes et V foroven til brovangeren at hvile i.

Brovangerne laskes sammen med hagelaske som vist, og de fæstnes til pælene med trænegler eller blot træpløkke. Til brodækket fremstilles trædyvler. Lettest går det med et såkaldt dyvlejern. Deri er der et hul svarende til borets tykkelse ($\frac{3}{4}$ eller 1"). Man kløver nu dyvlerne ud af et stykke aske- eller egetræ, hugger dem lidt til og slår dem gennem dyvlejernet. Derefter anbringer man en bundkile i dyvlen og slår den gennem brodækket ned i vangeren. Til sidst kiler man dyvlen foroven og hugger den rent med broplanken. Denne form for nagling er noget hurtigere end den i »Træværk« viste nagling med bundkile.